

De volgende dag gaat Van Weelde geheel zelfstandig naar een of andere kerk in de buurt kijken. Hij komt terug met allerlei lekkers voor bij de thee en met veldbloemen. Hij vult samen met Pier in de keuken twee dienbladen voor op het terras.

'We moeten vast nadenken over wat we gaan doen als het is uitgekomen,' zegt Van Weelde ineens. 'Hoezo?' Pier schrikt ervan.

'Hoezo zou het uitkomen? Ik wil helemaal niet dat het uitkomt. De kinderen! Philip gaat niks zeggen, zo is hij niet. Dat weet ik echt zeker. Als hij die vrouw al blijft zien. Hij weet wat het zou betekenen voor de kinderen als het uitkomt, dat heeft hij er echt niet voor over om zijn eigen straatje schoon te vegen. Zo zit hij niet in elkaar.'

'Of hij is júíst de eerste die gaat praten. Dat denk ik. Ik begrijp het ook nog. Ik kan dat soort dingen gezien mijn levenservaring inmiddels vrij goed voorspellen,' zegt Van Weelde.

Pier is geërgerd. Wat is dat nou, zeg. Philip is in feite de braafste borst van het hele jaar. Dat weten ze allemaal. 'Dat heb je dan mis. De eerste wordt hij zeker niet. Ik heb het namelijk aan Cato verteld.'

Van Weelde reageert niet, behalve dan dat zijn rug een extra bolling krijgt. Hij kijkt naar de grond.

Dan zegt hij: 'Wil je dat de bal gaat rollen? Prima. Heel jammer dat je dat niet even eerst met mij hebt besproken. Dat had ik wel verdiend, vind je ook niet?'

'Nee, ik wil geen rollende ballen. Dat gaat ook niet gebeuren. Dat denk jij al dertig jaar om de zoveel tijd. Het is nooit gebeurd, dus waarom zou het nu ineens wel gebeuren? Kunnen we er trouwens over ophouden? Ik ben hier met vakantie met mijn gezin.' Pier kijkt schichtig om zich heen. 'Kinderen horen altijd alles. Ik wil het er hier verder absoluut niet over hebben. Geen woord meer,' zegt hij.

Hij pakt een blad en loopt naar buiten. Gelukkig, alle vier de kinderen zijn te water. Zijn hart bonst. Is hij naïef? Gaat Philip het toch zeggen? Nou ja,

dat moet dan maar. Prima eigenlijk. God, wat heeft hij verschrikkelijk genoeg van dat rotgeheim. Waren ze maar direct naar de politie gegaan, dan waren ze er meteen vanaf geweest. Totaal uit de hand gelopen, die idiote geheimzinnigheid, en het werd met de jaren steeds lastiger om daarop terug te komen. Het was godverdomme een ongeluk. De collectieve schuld komt hem zo langzamerhand de strot uit. Na de vakantie weer bij elkaar komen. Verdomme. Verdomme.

Van Weelde draagt het andere blad naar buiten. Daarna loopt hij weer naar binnen, pakt een boek, kiest een stoel en doet of hij leest. Wat nu? Dit gaat natuurlijk niet goed. Ont-zet-tend vervelend. Nu is Pier ook nog boos op hem. Verdorie. Alsof hij de boel in de war gooit! Hij die de baas en bedenker is van hun oplossing. Piér heeft zijn mond voorbijgepraat tegenover Cato. Waarom, na al die jaren? Door de dood van Floris? Door Philips contact met de weduwe? En ze willen niet dat de kinderen het weten. Wat moet hij doen? Hij zal iets moeten verzinnen. Wéér is hij het op wie de hele boel leunt.

Vrijdag weet Van Weelde het zo te regelen dat Cato hem naar het station brengt. Cato vindt dat Pier ineens een slecht humeur heeft. Wat is er nu weer aan de hand? Laat hem vooral in zijn eentje lachtherapie houden achter het huis. Hoeft niemand hem te zien. Hij heeft eindeloos meegedaan aan lachtherapie in het Vondelpark bij een van de vijvers. Hij knapte er gek genoeg echt van op. Iets met het gelukshormoon endorfine, legde hij Cato uit.

Bij het afscheid voor de villa legt Van Weelde een hand op de schouder van Pier. 'Alles komt helemaal in orde,' zegt hij vaderlijk.

'Wat komt in orde?' vraagt Cato.

'Iets zakelijks,' zegt Van Weelde.

'O. Nou, vertel het dan maar niet aan mij. Dat snappen vrouwen allemaal niet,' zegt Cato. Pier kijkt haar verwijtend aan, Van Weelde merkt haar toon niet op of doet alsof hij het niet merkt.

Op het station parkeert Cato de auto. Ze zal hem netjes op de trein zetten. Ze koopt een perronkaartje voor zichzelf en voor hem een flesje vruchtensap en een sandwich. 'Dank je, heel attent,' zegt Van Weelde.

Op het perron neemt hij een beslissing.

'Cato, ik moet met je praten.'

'O,' zegt Cato. 'Is het ernstig? Je trein komt over zeven minuten.' Ze forceert een glimlach.

'Cato, ik heb gisteren van Pier gehoord dat hij in een zwak moment aan je heeft verteld wat er destijds is voorgevallen. Het ongeval in de groentijd. Aangezien ik de begeleiding van deze groep vrienden tot een van mijn levenstaken heb gemaakt – hoe dat zo is gekomen zal Pier je ook wel hebben verteld – zie ik het als mijn plicht om te voorkomen dat het uitkomt. Ik ga ervan uit dat ik je kan vertrouwen, en ik verzoek je mij hierbij te beloven dat je erover zwijgt. Tegenover iedereen.'

Ze staart hem aan. Ze wordt een beetje duizelig. Je moet maar lef hebben. Ze voelt de adrenaline stromen. Ze slaat haar armen over elkaar en zegt: 'Ik heb aan jou geen geloftes af te leggen. Je bent niet mijn man en je bent niet mijn vader.'

Van Weelde perst zijn lippen op elkaar.

'Goed dan. Ik had gehoopt dit te kunnen vermijden, maar je laat me geen keus. Ik weet dat de relatie tussen jou en Matthijs onbehoorlijk is. Pier ziet dat blijkbaar niet. Ik heb daarom ook geen verantwoording aan jou af te leggen. Je neemt het kennelijk niet zo nauw. Dat Matthijs aan een dergelijke verleiding ten prooi valt kan ik begrijpen, als je in de bush woont en een ontwikkelde vrouw zich aanbiedt. Maar van jou begrijp ik het niet. Een vriend van je echtgenoot nog wel. Dus laten we het als volgt afspreken. Als jij wat te vertellen hebt aan derden, dan heb ik wat te vertellen aan Pier.'

Cato weet niets te zeggen. Met open mond kijkt ze hem aan. Dan draait ze zich om en loopt weg. Maar als ze bijna in de hal staat, bedenkt ze zich. Ze loopt terug naar het perron. De trein komt al bijna tot stilstand. Ze

schreeuwt naar Van Weelde.

'Ik laat me door jou niet chanteren, ouwe stinkzak!'